George Filip

POEZII

ooo*ooo

Blestem (lui Ceauşescu)
Nu mai bate sălbatice Tara
Cu bată şi cu ocara;
Om fără sânge şi neam, fără chip.
Diavol iscat din ploi de nisip.

Nu mai sorbi duşmane din râuri
Şi nu profana nici pâinea din griuri;
Politruc zavzauc, stârv fără om.
N-atinge iarba şi fructul din pom.

Te ştim păgâne că-ţi mitui barzii
Să-ţi cânte obârşia şi bastarzii.
Plănuieşti, nebune, dezmăţ şi urgii
Păgânule, semnul crucii nu-l ştii.

Paranoic, oboseşti TARA cu scripte.
Părinţii, strămunii ne striga din cripte:
— E... hei, ROMANI! noi v-am durat o "ARĂ.
Cum de-o răbdaţi în lanţuri de ocara?

...Cadavrul viu e martor la strigare.
Turbat de semn da buzna prin altare.
Împuşcă sfinţi, înjura tumultuos
Dar nu-i priveşte fata lui Hristos.
Cel mai nebun isteric din isterici
Dărâm-agonic sfintele biserici
Şi excitata de-atâta voluptate
Vampirul om şi-ai lui dărâma sate!
Dunărea plânge, Oltul a secat.
Tisa şi Nistru-n granite se zbat.
Carpaţii gem, din zări albastre dus

Ceahlăul se închina lui Iisus
Şi plânge TARA-n doliu, fără glas.
Ca doar credinţă-n suflet ne-a rămas.

Fii blestemat vampirule, să fii
Muscat de viermi şi lepra prin pustii
Şi huiduit, pe-ale pierzării vai
Să te hulească mercanarii tai!
Pe bube să te ungi cu seu de patimi.
De vrei să plângi, să n-ai păduche, lacrimi.
Foame de ţi-e, ia seceta şi jar.
Să dormi turbat cu tigva pe-un coşmar.

În zori să-ţi iei din nou blestemu-n spate
Şi cersetor prin satele arate.
Fantomele din datini şi din vite
Să te strivească-n vaier de copite.

— Se-aude la palat turbata fiara?
Blestemul e rostit de-ntreaga TARA:
Să te prefaci strigoi prin racle reci
Şi neamul tău să nu rodeasca-n veci!

ooo*ooo

Foaie verde
Dac-am fi cântat a verde.
foaie verde, Tara mea.
Azi nu ne scăldam cu lacrimi
În căuşul dintr-o stea.

Timpul dacă era verde.
roşul îşi stingea tăciunii
Şi cinam la masa Ţării
Cu străbunii, cu străbunii.

Laptele de mamă, verde
de-ar fi fost, au nu ca zerul.

Rezistam pe baricade
când plângea cu gloanţe cerul.

Am dorit zăpada verde
Domnul nu ne-a dat zăpada
Şi îndoiţi, doar tinereţea
Ne ţinea la azavada.

Trista, zodia cea verde.
ne ducea din azi spre mâine.
Lunetiştii zvârleau gloanţe.
noi dădeam la osteni pâine.

Foaie verde, Tara verde.
tinereţe – tinereţe.
Eşti tu primăvara vârstei
şi a vieţii frumuseţe?

Luminarea de-ar fi verde
m-aş tot închina la dânsa
Să ne ierte toţi părinţii
şi tara ce-atât ne plâns-a.

…Azi nu ne scăldam în cu lacrimi
În căuşul dintr-o stea
Dac-am fi cântată a verde;
foaie verde – Tara mea.

ooo*ooo

Doina libertăţii
Foaie verde libertate.
Dunărea ne striga-n sânge.
Tara cu cuţitu-n spate
Striga-n veac dar nu se frânge.
Din Ceahlău răsuna bucium.
Geme tara în junghere
Şi de foame şi de zbucium

Rabdă neamul în durere.
Doina mea de libertate.
Dacă-mi eşti din neam şi sânge.
Mai române, mai bărbate.
Fii cu noi când Tara plânge.
Tara, unde-ţi sunt bărbaţii?
Cine mi te-nstrainează?
Prin istorie, ca fraţii.
Treji, copii tai veghează.

Treji, copii tai veghează
Prin istorie ca fraţii.
Cine mi te-nstrainează
Tara… unde-ţi sunt bărbaţii?
Fii cu noi când Tara plânge
Mai române, mai bărbate.
Dacă-mi eşti de-un neam şi sânge;
Doina mea de libertate…
Geme tar în junghere.
Din Ceahlău răsuna bucium.
Rabdă neamul în durere
Şi de foame şi de zbucium;
Striga-n veac dar nu se frânge
Tara cu cuţitu-n spate.
Dunărea ne curge-n sânge:
Foaie verde LIBERTATE.

ooo*ooo

Flori de viaţă, crinerouri.
alergam şi alergam
arme inimaginare
fără să ne-ntrebe vârsta
ne-mpuscau pe fiecare.

cutezam şi cutezam
oameni rai, priviri meschine
puneau viperele morţii

să ne șteargă din destine.

chiuiam și chiuiam
tot spre rosturi rostuite
mulți cădeau, lăsând pe lume
nunțile neîmplinite.

ne-ntrebăm și ne-ntrebăm
dacă moartea e din ceruri?
mult prea tineri, nu știam
să lipsim de la apeluri.

alergam și cutezam
hăituind spre hau ocara
și știam noi ca știam
să iubim eroic – Tara.

ne miram și ne miram
de ce sângele-n zăpada
se preface-n crinerouri
și nu-și câtă azavada.

flori de viață: crinerouri
oameni buni, să țineți minte
să sădiți etern eterne
flori de dor peste morminte.

la morminte, la morminte
nu știam noi moartea ce e
hăituind monștrii rușinii
ne-am urcat în epopee.

bulevarde, bulevarde
mistuiau în flăcări roșii
bibliile infantile
pe care le-au scris leproșii.

tinerețe, tinerețe

vrerea ta ţi-ai vrut-o vruta;
pentru gestul tău eroic
MAICA TARA te saluta.

Crinerou, crinerouri: subst.com. scornit de poet în memoria eroilor.

ooo*ooo

Ultimul spectacol
Circul a venit printre ani de balans
Şi a deschis menajeria la prânz.
Clovnul bătea toba cu-n metatars
călărind pe zidul morţii un mânz.
Femeia-şarpe dăruia clipe-amor
pe o jumătate de zâmbet perechea.
Gorila alba sarea într-un picior
aplecând spre susurul lumii urechea.
Marele dresor bea ceai rece cu-n pai.
balerinele împart semne discrete la câini.
Înţeleptul papagal cânta la n-ai.
măscăriciul ţine planeta în mâini.
A început spectacolul exact la şi-un sfert
Îi ceva din evul nostru sonor.
dirijorul fanfarei clipeşte incert
asurzit de afonul tambur-major.
Cupola circului era înţesată
de peruci antice pe creştete noi.
echilibrista îngenunchea lăudata
şi aşa s-a trecut la numărul doi:
…balena calarea prin constelaţii
puţin nefiresc pe o roată tuta
pe ultimul rând stăteau soldaţii
ticluind un imn la muzicuţă.
Zâmbind trist, măscăriciul a tras cortina
şi şandramaua ardea în flăcări de vals…
când m-am trezit şi am aprins lumina
caravana pleca din oraşul meu ars.

ooo*ooo

Banal
asemeni vântului
bate sfârşitul
la porţile crude de dud
vulpile fug
cu Luna în gura
şi detunătura n-aud
Închideţi ferestrele
vin vârcolacii
să soarba culoarea din sânge
pe piscuri de aer
prin cerul impar
puiul pământului plânge
răniţi de lumini
albatroşii se mor
de mult răstigniţi pe un val
e verde pe-afară
dansează delfinii
la hora pe-un istm de coral
…şi timpul devine banal…

ooo*ooo

Fântânarul
Mi-au trebuit mai multe veacuri
Să sap fântâna demnităţii
Eu fântânar şi eu stăpânul
Pe ciutura umanităţii.
S-adap cu znaga de cuvinte
Privighetori, lăstuni şi corbi
Şi-n zilele de sărbătoare
Să spăl picioarele le orbi.

În primăvara mea eterna
Vreau nemurirea sa o spântec

Și ignetele de povara
Aș vrea să le prefac în cântec.
Iar la fântâna mea curata
Să fiu și sluga și stăpân
Ca botezat cu tinereţe
E prea târziu să fiu bătrân.

Veniţi la cumpănă o clipă
Și ascultaţi cum cânta apa
Eu am urcat în josul tainei
Cu târnăcopul și lopata
Și-acum, dacă sorbiţi răcoare
Înmiresmaţi de dalbul spumei
Să știţi măcar ca apa vine
Din strastrafundurile lumii.

…Un fântânar cu palme late
Cum tuturor ne e menirea
Să transpiram o viaţă întreagă
Să se adape omenirea.
De nu săpăm se surpa totul
Și vremii i-am sorbi otrava
Dar fântânarii omenirii
Mai pot să-i smulgă Terrei, lava.

Veniţi și beţi din apa lumii
Jivine și hulubi și fluturi
Crezul pământului pulsează
În sfintele de dud din ciuturi
Și nu vă temeţi, apa este
Să ne adape telegarii
Dar câteodată, se întâmpla
Să ne lipsească fântânarii.

Acest poem e smuls din mine
Sau din a timpului cadenţa
Și am săpat și sap, sapa-voi
Mânat de o efervescenta

Ce mă atrage spre adâncuri
Cu gresii şi furtuni rebele
Că vreau să sorb şi să-nchid ochii
Lângă fântâna vieţii mele…

ooo*ooo

Pajul Dianei
să te naşti într-un triunghi
prigonit din gravitaţii
Şi de-o viaţă să respiri
neodihna dintre spaţii…

să fii ţinta tuturor
ce-şi duc teferi carabina
şi din zborul – mândrul zbor
să-ţi polinizezi stamina…

să te nasca-adeseori
pântecul DIANEI tale
şi blestemul să te-alunge
prin răspântii criminale…

DOAMNE, lasă-mă-n triunghi
prigonit de gravitaţii
fiindcă vreau să-i dau DIANEI
spaţii – infinite spaţii…

ooo*ooo

Remember
omul venise viu din război
avea o muzicuţă de gura
când îşi vărsa plămânii în ea
eu credeam ca înghite prescura

Simion moştenise doi boi
numai coarne – şi-al de hăis şi-al de cea

când cărau bălegarul spre vii
În jug împingea şi inima mea

dar avea şi-o lanterna de neamţ
I-am dat pe ea un biet felinar
eram la prima escrocherie
de-atunci nu-i zic „bună ziua „măcar

timpul a trecut – miros a bătrân
războiul a murit prin grote de fum
oasele-mi scârţâie – încărunţesc
Şi lanterna-mi prinde bine acum…

ooo*ooo

Tulburătorul vis
Acest pământ mirositor şi lacom
Cu trăsnetele lui ucigătoare.
Fără belşug şi fără adăposturi.
Acest aform abandonat de Soare
Care sub talpa încă arde
Şi a păcătuit cu Luna.
În care ne-ngropam pe rând
De-a pururea şi-ntotdeauna…
Acest pământ fără culori concrete.
Golan rostogolit prin constelaţii.
Cu gravitaţia legată-n glezna
Şi cu atât de relative spaţii…

Acest pământ fără culori şi gust
Pe care iarba verde sângerează
Şi când simţim ce-i zborul, şi zburam
Aripile din umeri le retează…
Să fiu rotund şi nu mă mulţumesc
Muşcând din el, flămând, a câta parte?
Părinţii mei, cugetători, au curs
Prin iureşul plecărilor spre moarte;

Diana, tu şi eu mai suntem vii
Să nu rosteşti acum niciun cuvânt
Ca mă trezeşti şi voi fi las, iubito
Şi amândoi vom curge în pământ…

°°°*°°°

Să te urăsc
N-am bănuit ca-n grota vieţii
voi poposi aşa puţin;
Acolo, printre lighioane
de noapte, mi-a părut senin.

Trăpaşii tinereţii mele
s-au adăpat din vagi fântâni
Iar tainele adolescentei
eu ţi le-am dibuit în sani.

Trecut-au păsări de lumina
dar le-impuscau braconieri
convivi, ce ştiau al dracu'
s-azvârle mainele din ieri.

Întâi, când aprindeam ţigara
mă excitam precum un mânz.
şi nu ştiam, prin timpul lacom.
de-i miezul nopţii sau e prinz.

Am învăţat să svarl cu pietre
şi bumenrangul să-l arunc.
dar ţinta mea nevinovata
era mereu acelaşi prunc.

Sunt prada tinereţii mele
ce-a nins pe mine dintr-o stea.
de-aceea pot, la nemurire.
să te urăsc, iubita mea.

ooo*ooo§ooo*ooo